

VIỆT NAM:

TIẾP CẬN CHO MỘT SỰ CHUYỂN HÓA CHÍNH TRỊ ÔN HÒA

Nguyễn Cao Quyền

Giống như mọi chế độ cộng sản khác, chế độ CSVN đã trắng trợn vi phạm nhân quyền từ ngày cuộc đảo chính cướp chính quyền của Việt Minh thành công vào năm 1945. Họ phải làm như vậy vì ý thức rằng Đảng chỉ có thể tồn tại trong vị thế lãnh đạo khi còn chuyên chính. Bằng mọi giá, họ phải cố sống chết với nền chuyên chính nhất là từ khi Liên Xô tan rã. Đảng CSVN cũng như đảng CSTQ đã may mắn sống sót vào năm 1991 vì không gắn liền với khối Liên Xô và Đông Âu, nhưng dù có chậm hiểu hoặc chủ quan tới mức nào đi nữa thì những người cộng sản Việt Nam cũng phải cảm nhận được rằng việc họ sống sót chỉ còn là giai đoạn. Và giai đoạn đó chỉ còn có thể tính từng năm.

Trong nước, nạn tham nhũng và thối nát bắt đầu từ hàng ngũ lãnh đạo Đảng đã trắng trợn lan tràn xuống hàng ngũ cán bộ các cấp khiến toàn dân kinh tởm và chán ghét. Thêm vào đó lối sống vô luật pháp cũng làm cho tư bản thế giới nản chí và rút vốn đầu tư đi nơi khác. Viễn cảnh dân thành thị lâm vào tình trạng túng quẫn sẽ không còn xa nữa. Do đó, khả năng một cuộc nổi dậy chống Đảng không còn là một điều hoang tưởng. Người dân sẽ đứng lên đòi hỏi: kinh tế thị trường và tự do phải được bảo đảm bằng Dân Chủ Pháp Trị. Dân Chủ Pháp Trị là con đường độc đạo mà Đảng CSVN, nếu muốn sống còn, phải đi theo để tránh đổ máu cho toàn dân. Ngược lại nếu cứ cấm đầu tiên lên xã hội chủ nghĩa hoang dã bằng bạo lực thì chắc chắn là không có diễn biến hòa bình mà chỉ có diễn biến chiến tranh.

Ở vị thế chính trị của Đảng CSVN hiện nay, nhiều người trong Đảng nghĩ rằng thời gian cũng chưa gấp gáp gì lắm vì dù sao vẫn còn có thể núp bóng Trung Quốc bằng cách khai thác triệt để khẩu hiệu: bốn tốt và 16 chữ vàng. Đợi chừng nào Trung Quốc trở thành một chế độ pháp trị chân chính thì lúc đó Việt Nam trở tay vẫn chưa muộn. Luận điểm nguy hiểm đó quên rằng đầu óc của bất cứ người Tàu nào cũng chất chứa đầy áp tư tưởng đế quốc. Riêng đối với Việt Nam thì hành động đế quốc này đã bắt đầu xuất hiện qua việc xâm chiếm Hoàng Sa và Trường Sa bằng võ lực. Tiếp theo là việc lấn đất bằng cách vẽ lại đường biên giới phía Bắc, việc bauxite Tây Nguyên, việc thuê dài hạn các vùng đất dầu nguồn và hiện nay là việc vẽ đường lưỡi bò để không cho Hà Nội khai thác dầu khí dưới lòng biển và cấm dân chài lưới Việt Nam đánh bắt cá trong vùng lãnh hải của chính tổ quốc mình.

Thực tế cho thấy, hơn bất cứ quốc gia nào khác trong vùng, Việt Nam đang phải đương đầu với không ít tham vọng đế quốc của Bắc Kinh. Cứ đà này, nếu để thời gian trôi đi thì không lâu tổ quốc sẽ âm thầm biến thành một quận lỵ của Thiên Triều phương Bắc. Viễn cảnh này không còn là một đe dọa mà đang thể hiện rất sống động hàng ngày trước mắt mọi người.

Nhu Cầu Dân Chủ Pháp Trị Là Mệnh Lệnh Và Ưu Tiên Cao Nhất

Chiến tranh đã kết thúc từ gần 40 năm nhưng dân tộc VN vẫn tiếp tục bị tập đoàn Ba Đình vùi dập, hành hạ và bóc lột để kéo dài vị thế cầm quyền. Chính bởi những mưu đồ bất chính này mà Đảng CSVN đã bung tai bịt mắt trước những thay đổi trên thế giới từ sau khi Liên Xô sụp đổ. Nước Nga và các nước Đông Âu đã bỏ lại đằng sau chế độ xã hội chủ nghĩa bạo lực và thể chế độc tài toàn trị đã man để mạnh dạn bước về hướng Dân Chủ Pháp Trị. Đây là một thực tế khách quan không thể phủ nhận và thực tế này hiện đang tác động tại tất cả các nước cộng sản còn sót lại. Thế giới hiện mong đợi cộng đồng Trung Hoa chấp nhận những đòi hỏi nhân quyền của nhân loại, tuân theo quy luật của thị trường tự do, giảm bớt tính cách toàn trị, xây dựng các quyền công dân để từ đó Trung Quốc tiến lên dân chủ, thay thế cho chế độ gia trưởng hiện nay.

Đối với Việt Nam thế giới cũng mong đợi như vậy nhưng giữa Việt Nam và Trung Quốc có một sự khác biệt cần ghi nhận. Trung Quốc là một nước vừa lớn vừa đông dân. Ý niệm trung ương tập quyền đã trở thành truyền thống vì mỗi khi trong nước trung ương mất uy lực thì lập tức xảy ra loạn lạc khắp mọi nơi. Do vậy, dù có chế độ dân chủ thực sự thì chính quyền trung ương của Trung Quốc vẫn cần phải mạnh. Lý do khiến Bắc Kinh không muốn thay đổi và tiếp tục kéo dài “toàn trị” là thế.

Ngược lại, tại Việt Nam, với truyền thống trung ương tản quyền “phép vua thua lệ làng”, tinh thần dân chủ dễ phổ cập hơn. Chỉ khi nào nước có loạn thì toàn dân mới dồn quyền lực lãnh đạo về cho trung ương. Điều này

đã được lịch sử chứng minh, mà phàm đã là người Việt Nam thì ai cũng cảm nhận được dễ dàng không cần minh chứng. Cho nên nếu chúng ta không muốn bị Tàu đồng hóa chúng ta không cần chờ đợi Tàu dân chủ rồi ta mới bắt chước dân chủ theo. Dân chủ pháp trị là mô thức đoàn kết dân tộc không thể thiếu trong cơn nguy biến hiện nay. Cảm nhận được sự khác biệt nói trên là một điều vô cùng cần thiết vào lúc này khi bước quy phục Thành Đô của Cộng Sản Việt Nam năm 1990 đã là một động thái chính trị làm lẫn vô cùng nguy hiểm cho đất nước. Với một sự toan tính ngu đần, CSVN đã đưa dân tộc vào miệng hùm, chỉ để tránh cho đảng của mình một sự tiêu diệt tức thời. Cộng đảng Trung Quốc làm sao quên được mối thù năm 1997 mới xảy ra cách đây không lâu. Sự trả thù thâm hiểm che đậy dưới chiêu bài “bốn tốt, 16 chữ vàng” đã được Trung Quốc triển khai ngay từ khi CSVN dứt đầu vào rọ.

Dân Tộc Việt Nam Không Đơn Độc Trong Cách Mạng Nhân Quyền

Đứng trước họa diệt vong của tổ quốc, dân tộc Việt Nam cũng như Cộng Đảng chỉ còn một lối thoát: nhanh chóng gỡ bỏ thể chế toàn trị để chấp nhận dân chủ pháp trị. Đây là phương thức duy nhất, hữu hiệu nhất và hiện đại nhất để vận dụng toàn lực dân tộc chống ngoại xâm, vận dụng sự tiếp tế và hỗ trợ của thế giới văn minh và chấm dứt vĩnh viễn sự dòm ngó của Bắc Kinh. Nếu Cộng Đảng không trông thấy lối thoát này thì toàn dân tộc sẽ phải đứng lên để giành quyền sống và cứu nguy tổ quốc. Thực tế chính trị của đất nước hiện nay là chế độ toàn trị đang nắm trong tay cả quân đội lẫn công an cảnh sát để đàn áp. Không một tổ chức hay đảng phái riêng lẻ nào có thể đủ nhân vật lực để đối đầu với một bộ máy đàn áp như thế. Chỉ có lực lượng toàn dân, mà mỗi người dân là một dũng sĩ đấu tranh hoạt động trong tất cả các lãnh vực và cấp độ khác nhau mới có thể thành công.

Khó khăn tưởng chừng như không thể vượt qua nhưng trong thời gian gần đây những sự chuyển hóa dân chủ vẫn đều đặn xảy ra. Trường hợp điển hình nhất là sự sụp đổ của Liên Xô năm 1991. Trước đó ít lâu là trường hợp của Roumanie. Gần đây hơn nữa là trường hợp của một số quốc gia trong Mùa Xuân Ả Rập (Tunisia, Ai Cập, Lybia) và hiện nay là Syria. Từ những trường hợp này ta rút ra một bài học đầu tiên là cho dù quân đội và công an có mạnh mẽ đến đâu, chúng cũng không thể nào thắng nổi trong một trận chiến mà toàn dân tham dự.

Bài học thứ hai là vào thời điểm hiện nay, những cuộc cách mạng nhân quyền nhằm thiết lập dân chủ pháp trị, không phải là những phong trào đơn độc mặc dầu đó là chỉ những vụ nổi dậy tự phát. Làn sóng dân chủ thứ tư đã bắt đầu, và tất cả những chế độ độc tài không chủ nghĩa còn sót lại sẽ bị cuốn đi.

Bài học thứ ba phải nhìn thấy là Nghị Quyết 1973 của Hội Đồng Bảo An LHQ ngày 17/3/2011 đã được coi như một quyết định lịch sử. Uy tín của Nghị Quyết mỗi ngày một gia tăng vì nó không chỉ nhằm giúp Lybia nổi dậy chống độc tài mà còn tiếp tục nâng đỡ hữu hiệu dân tộc Syria vượt qua những khó khăn hiện tại để đạt thắng lợi cuối cùng. Từ nay, sự can thiệp để trợ giúp các cuộc đấu tranh giành những giá trị phổ quát như nhân quyền và dân chủ pháp trị đã trở thành một nghĩa vụ quốc tế.

Hoa Kỳ Đã Trở Lại Á Châu-Thái Bình Dương Trong Thế Mạnh

Sách lược quay lại Á Châu-Thái Bình Dương trong thế mạnh của Hoa Kỳ có chiều hướng hợp lý nên đã được số đồng quốc gia trong khu vực, kể cả Việt Nam, nhiệt liệt hoan nghênh. Á Châu cần sự hợp tác của Hoa Thịnh Đốn vì nhiều lý do nên bước tiến cụ thể của Thỏa Ước Đối Tác Xuyên Thái Bình Dương (TPP) đã được xem như một hành động chiến lược thúc thời nhằm tái lập quân bình lực lượng trong vùng. Với Thỏa Ước TPP (Trans-Pacific Strategic Economic Partnership Agreement) ký kết ngày 11/12/2011, Hoa Thịnh Đốn đã đưa ra một đường lối lãnh đạo khác chứ không theo cách Mỹ đã từng làm trong lịch sử. Điểm trọng yếu nhất là Hoa Kỳ sẽ quan tâm nhiều hơn đến Á Châu vì coi đó là một vùng đất của cơ hội đang bị đe dọa.

Hoa Kỳ đã nhìn thẳng vào cơ hội đó để đề ra cung cách lãnh đạo hợp thời. Trong vụ Lybia nước Mỹ vẫn hoàn toàn đứng ở tuyến đầu. Nếu không thì làm gì có Nghị Quyết 1973 của Hội Đồng Bảo An LHQ. Với thắng lợi ở Lybia nước Mỹ đã đạt tới một mục tiêu chính trị quan trọng là làm cho nhân dân nhiều nước khác lựa chọn con đường đồng hành với Hoa Kỳ. Ngày nay Hoa Thịnh Đốn không còn khả năng dùng ngân sách để làm những chương trình theo kiểu kế hoạch Marshall trước đây nữa mà phải nhắm vào điều gì quan trọng nhất đối với nhân dân các nước cần giúp đỡ. Yếu tố nhân dân ở đây cần được nhấn mạnh vì nó là mục tiêu giúp đỡ

của Hoa Kỳ chứ không phải là các chính quyền như trong quá khứ. Nhân dân Syria đang ở trong trường hợp này và nhờ đó mà đang đấu tranh thắng lợi chống lại quân đội và chiến xa của nhà độc tài Assad.

Trường hợp của Việt Nam trên căn bản cũng có những nét tương đồng với Syria, nên vấn đề cần được đặt ra để toàn dân suy nghĩ trước những hành động bán nước trắng trợn của Đảng CSVN.

*****

Chiến lược Cách Mạng Nhân Quyền của nhân dân Việt Nam trong cơ hội hiện tại là phải kiên trì biểu tình chống Trung Quốc. Chỉ có bằng cách tranh đấu ôn hòa này chúng ta mới lôi cuốn được sự quan tâm cần thiết của thế giới và Hoa Kỳ. Chỉ có bằng cách này chúng ta mới kêu gọi được sự hợp tác của các NGO nhân quyền quốc tế. Họ là những đối tác vô cùng cần thiết, nếu ta nhớ lại công lao của họ trong tiến trình Helsinki lật đổ hệ thống đế quốc cộng sản do Moscow lãnh đạo, làm cho Liên Xô tan rã.

- Phải kiên trì và liên tục biểu tình chống Trung Quốc vì đó là một hành động yêu nước mà CSVN với mặc cảm tội lỗi không dám mạnh tay đàn áp.
- Phải liên tục biểu tình để thức tỉnh trách nhiệm của quân đội, để đoàn ngũ hóa khối dân oan và để nâng cao tinh thần dân tộc của tuổi trẻ.
- Phải liên tục biểu tình để biến lòng yêu nước của toàn dân thành một “cơn sốt nhân quyền và dân chủ” để cứu quốc như chúng ta đã từng làm trong lịch sử mỗi khi tổ quốc lâm nguy vì hiểm họa ngoại xâm.

Chúng ta sẽ biết cách triển khai cuộc cách mạng nhân quyền này từ những kinh nghiệm đã đem lại thành công cho Mùa Xuân Ấ Rập. Chúng ta sẽ không chiến đấu đơn độc. Bên cạnh chúng ta còn có Nghị Quyết 1973. Sau lưng chúng ta còn có con mắt quan phòng của Liên Hiệp Quốc và của NATO. Và cũng đừng bao giờ quên là chúng ta đang đồng hành với thế giới văn minh, giữa trào lưu của “làn sóng dân chủ thứ tư” và trong tầm yểm trợ chiến lược của Thỏa Ước Đối Tác Xuyên Thái Bình Dương. Cơ hội và thời vận đang vô cùng thuận lợi để cho phép chúng ta rút khoát một lần và mãi mãi với bạo quyền và bạo lực./.

Nguyễn Cao Quyền
Tháng 1 năm 2013